

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Мейв

Понеділок, 17 лютого

Моя сестра вважає мене ледаркою. Вона не каже це прямо (чи, якщо технічно, не пише), але беззаперечно має це на увазі:

«Ти переглянула список коледжів, який я надіслала?»

«Зима десятого класу — це не занадто рано, щоб почати шукати. Насправді це вже трохи пізно».

«Якщо хочеш, ми можемо поїхати у кілька місць, коли я повернуся додому на дівич-вечір Ештон».

«А ще тобі варто податися кудись цілковито поза зоною твого комфорту».

«Як щодо університету Гаваїв?»

Я відриваю погляд від повідомлень, що блимають на екрані мого телефону, щоб поглянути вгору, в очі Нюкса Меерза, який запитально на мене дивиться.

— Бронвін гадає, що мені варто стати студенткою університету Гаваїв, — повідомляю я, і він майже давиться, добряче відкусивши емпанади.

— Вона ж усвідомлює, що той на острові, так? — питає він, тягнучись до склянки крижаної води і одним ковтком спорожняє її наполовину. В «Кафе Контіґо» у Бейв'ю просто легендарні емпанади, але якщо ти не звик до гострої їжі, то буде складно. Нокс, який переїхав сюди з Канзасу ще в середній школі, й досі вважає запіканки, що готуються з грибного супу, точно не своїми улюбленими стравами. — Вона ще не допетрала, що ти ну дуже проти пляжів?

— Я не проти пляжів, — заперечую я. — Я просто проти піску. Чи надміру сонця. Чи зворотних течій. Чи морських істот, — у Нокса з кожним реченням дедалі вище повзли брови. — Це ти змусив мене дивитися «*Монстри з глибин*», — нагадала йому я. — Мій страх моря — це здебільшого твоя провина.

Минулого літа Нокс став моїм першим хлопцем. Ми обоє були занадто недосвідченими, щоб усвідомити, що насправді ми одне одного не приваблювали. Більшу частину наших стосунків ми дивилися науковий канал і це мало швидше навести нас на думку, що нам краще бути друзями.

— Ти мене переконала, — сухо каже Нокс. — Це ідеальний університет для тебе. Вже не дочекаюся почитати, безперечно, щире вступне есе, коли його потрібно буде здавати, — він нахилиється вперед і наголошує для виразності: — Наступного року.

Я зітхаю, барабанячи пальцями по викладеному яскравою плиткою столику. «Кафе Контіґо» — це аргентинське кафе з темно-синіми стінами та олов'яною стелею, в повітрі витає суміш солодких та пряних запахів. Воно знаходиться менш ніж за милю від мого дому і стало моїм улюбленим

місцем виконання домашньої роботи, відколи Бронвін поїхала в Єль і в моїй кімнаті раптом стало занадто тихо. Мені до вподоби товариський гамір у кафе і той факт, що всім байдуже, що я сиджу тут по три години і замовляю лише каву.

— Бронвін гадає, що я відстаю від графіка, — повідомляю Ноксу я.

— Ага. Ну, сама Бронвін підготувала свої документи на вступ до Єлю ще практично в дитячому садку, правда? — каже він. — У нас ще повно часу.

Нокс схожий на мене — сімнадцятирічний десятикласник у «Бейв'ю-Хай», старший, ніж більшість наших однокласників. У його випадку так сталося тому, що він був замалий для свого віку в дитячому садку, тож його батьки залишили сина там ще на рік довше. Мене ж половину дитинства клали і виписували з лікарень через лейкемію.

— Напевно.

Я тягнуся, щоб узяти порожню тарілку Нокса і поставити на мою, але натомість перекидаю сільничку, розсипаючи по столу білі кристали. Майже автоматично я затискаю дрібку солі пучками пальців та перекидаю через плече — захищаюся від злої мани, як вчила Іта. У моєї бабусі є десятки забобонів: деякі колумбійські, а про деякі вона дізналася тридцять років тому, перебравшись до Сполучених Штатів. У дитинстві я дотримувалася їх усіх, особливо коли хворіла. *Якщо одягну браслет з бісеру, який дала мені Іта, то цей тест не завдасть болю. Якщо уникатиму всіх тріщин на підлозі, то в мене буде нормальний рівень білих тілець у крові. Якщо на Новий рік опівночі з'їм дванадцять виноградин, то цього року не помру.*

— В будь-якому разі це не кінець світу, якщо ти одразу не підеш вчитися до коледжу, — говорить Нокс. Він опускається на своєму стільці, відкидаючи з лоба пасма каштанового волосся. Нокс такий худорлявий і незграбний, що виглядає голодним навіть після пожирання цілої порції емпанади. Щоразу, коли він потрапляє до мого дому, один із моїх батьків або вони обоє намагаються його погодувати. — Так роблять багато людей.

Він побіжно оглядає ресторан, перш ніж зупинити погляд на Едді Прентіс, яка проштовхується крізь кухонні двері з тацею, яку утримує однією рукою.

Я спостерігаю, як Едді рухається по «Кафе Контіго», з відточеною легкістю розставляючи тарілки з їжею. На день Подяки, коли детективне телевізійне шоу *«Слідство веде Михайл Паверс»* транслювало свій особливий випуск «Четвірка Бейв'ю: Де вони зараз», Едді вперше погодилася на інтерв'ю. Напевне, тому, що усвідомила: продюсери збиралися виставити її ледаркою в групі (моя сестра потрапила у Єль, Купер отримав вражаючу стипендію на навчання в Університеті штату Каліфорнія, навіть Нейт відвідував кілька предметів у муніципальному комплексі), і вона не збиралася з цим миритися. Для Аделаїди Прентіс не створили заголовок «Колишня королева школи Бейв'ю залишила там свою славу».

— Якщо ти знаєш, чим хочеш займатися після випуску, — круто, — мовила вона, примостившись на високому стільці «Кафе Контіго», а позаду неї на чорній дошці крейдою яскравих кольорів написали страви дня. — А як ні, то навіщо грати в лотерею на спеціальність, якою можеш ніколи не скористатися? Немає нічого страшного,

якщо у вісімнадцять років ти ще не спланувала все своє життя.

Чи у сімнадцять. Я обережно зиркаю на свій телефон, чекаючи на новий шквал повідомлень від Бронвін. Я люблю свою сестру, але складно витримувати її ідеалізм.

Починає з'являтися вечірній натовп, заповнюючи останні порожні столики, доки хтось вмикає всі настінні телевізори з великими екранами, де транслюють першу гру бейсбольного сезону для команди університету Каліфорнії. Едді зупиняється, коли її таця майже порожня, і оглядає кімнату, усміхаючись, коли дивиться на мене. Вона дістається до столика в кутку і ставить між нами з Ноксом невелику тарілку з альфахорами. Печиво-канапка дульсе-де-лече — це фірмовий десерт «Кафе Контіго» і єдина страва, яку Едді навчилася готувати за дев'ять місяців роботи тут.

Ми з Ноксом одночасно тягнемось по них.

— Бажаєте ще чогось? — цікавиться Едді, ховаючи за вухо локон сріблясто-рожевого волосся. Упродовж останнього року вона змінила кілька різних кольорів, але окрім рожевого чи бузкового надовго нічого не затримується. — Якщо так, то замовити варто зараз. Коли Купер вийде на поле, всі підуть на перерву, — вона зиркає на годинник на стіні, — десь за п'ять хвилин.

Я хитаю головою, доки Нокс підводиться, змітаючи крихти зі своєї улюбленої сірої кофти.

— Мені досить, але маю відвідати вбиральню, — каже він. — Мейв, можеш притримати моє місце?

— Звісно, — реагую я, кладучи свою сумку на його стілець.

Едді починає розвертатися, а тоді майже випускає тацю.
— Господи! Онда він!

Кожен екран у ресторані заповнює однакове зображення: Купер Клей іде до насипу, щоб розігрітися перед його першою бейсбольною грою у коледжі. Я лише нещодавно бачила Купера на Різдво, — якісь два місяці тому, — але він виглядає більшим, ніж я пам'ятаю. З такою ж квадратною щелепою і незмінно вродливий, та раніше я не помічала сталевого відблиску в його очах. Але з іншого боку — до цієї миті я завжди спостерігала за грою Купера на відстані.

Я не чула коментаторів через гамір у кафе, але можу здогадатися, що вони говорять: дебют Купера — це наразі основна новина студентського бейсболу, досить значуща, щоб місцеві спортивні кабельні програми транслювали всю гру. Метушня частково здійнялася завдяки славі «Четвірки з Бейв'ю» і тому факту, що він один із лише кількох відкритих геїв у бейсболі, але також і через те, що він просто розривав весняні тренування. Спортивні аналітики роблять ставки, чи перескочить Купер до вищої ліги ще до закінчення першого року коледжу.

— Наша суперзірка нарешті зустрине свою долю, — ніжно говорить Едді, доки Купер на камеру підправляє свою кепку. — Маю ще раз обійти свої столи, а тоді приєднаюся до вас.

Вона починає рухатися рестораном, тримаючи тацю під пахвою і блокнот для замовлень у руці, але увага в кімнаті вже перейшла від їжі до бейсболу.

Я продовжую дивитися на екран, хоча картинка змінилася на інтерв'ю з тренером іншої команди. *Якщо Купер переможе, цей рік буде нормальним.* Я намагаюся відкинути

цю думку, щойно вона зринає в свідомості, бо не зможу насолоджуватися цією грою, якщо перетворю її на ще одне парі з долею.

Позаду мене шумно шкребе по підлозі стілець, і об мою руку треться хтось у знайомій чорній шкіряній куртці.

— Як воно, Мейв? — питає Нейт Маколі, сідаючи на свій стілець. Його погляд мандрує засипаною сіллю поверхнею столу.

— Ого. Соляна різня. Ми приречені, так?

— Ха і ха, — саркастично реаую я, але в мене зрадницьки смикаються губи. Нейт став мені наче братом, відколи вони з Бронвін почали зустрічатися майже рік тому, тож піддражнювати — це фактично частина процесу. Навіть зараз, коли вони втретє «взяли перерву», відколи Бронвін поїхала до коледжу. Після того, як минулого літа всі турбувалися, чи можуть функціонувати стосунки на відстані в три тисячі миль, моя сестра з хлопцем розпочали схему «бути нероздільними — гризтися — розставатися — знову сходитися», котра навдивовижу, здається, для обох них працює.

Нейт просто шкіриться, і ми впадаємо в період комфортного мовчання. Досить легко тусуватися з ним і Едді, і рештою друзів Бронвін. «*Наші друзі*», — завжди каже вона, але це не зовсім правда. Спершу вони були її друзями, і не стали б моїми ніяк інакше.

Наче за командою, в мене дзвонить телефон, і я дивлюся на ще одне повідомлення від Бронвін. «*Гра вже почалася*»? «*Скоро, — друкую я. — Купер розігривається*».

«*Якби ж її показували на «ESPN», щоб я теж могла подивитися!!!*» На жаль, «Спортивний канал

Тихоокеанського узбережжя» не транслюється в Н'ю-Гейвені, штат Коннектикут, чи в будь-якому місці за межами тригодинного радіусу поза Сан-Дієго. І вони не мають онлайн-трансляцій.

«Я її для тебе записую», — нагадую сестрі я.

«Я знаю, але це не те саме».

«Мені шкода :(»

Я ковтаю рештки свого печива, спостерігаючи, як на екрані мого телефона так довго миготять сірі крапки, що я вже знаю, що буде далі. Бронвін пише зі швидкістю блискавки. Вона ніколи не вагається, якщо лише не йдеться про щось, що, на її думку, не варто казати, і в її самовизначеному списку Питань, Які Не Варто Піднімати, наразі є лише одна тема.

Ну звісно: «*А Нейт там?*»

Моя сестра, можливо, більше не живе в сусідній кімнаті, але це не означає, що я не можу над нею познущатися. «*Хто?*» — відповідаю я, а тоді зиркаю на Нейта.

— Бронвін передає привіт, — повідомляю йому я.

Його темно-сині очі спалахують, але вираз його обличчя залишається апатичним.

— Передай і їй привіт у відповідь.

Напевне, я все розумію. Не важливо, як сильно ти про когось піклуєшся, — речі змінюються, коли люди постійно були разом, а тепер раптом ні. Я теж це відчуваю, але в інший спосіб. Але ми з Нейтом не маємо тієї ж динаміки, де ми розмовляємо про наші почуття — насправді жоден із нас не має цього ні з ким, окрім Бронвін — тож я просто корчу йому міну.

— Придушення — це шкідливо, знаєш?

Перш ніж Нейт може відповісти, навколо нас починається раптовий шквал активності: Нокс повертається, Едді підсовує до нашого столика стілець і переді мною матеріалізується тарілка з чіпсами тортілья, присипаними подрібненим стейком, розплавленим сиром і чимічурі — це версія начос у «Кафе Контіго».

Я піднімаю погляд у напрямку їжі і натикаюся на пару темно-коричневих очей. «Ігрові закуски», — каже Луїс Сантос, переносячи рушник, яким він тримав тарілку, з руки на плече. Луїс — це найкращий друг Купера із «Бейв'ю Хай». Він був ловцем на подачах Купера у бейсбольній команді, доки вони обоє минулого року не випустилися. Його батьки — власники «Кафе Контіго», і він частково працює тут, доки відвідує заняття в муніципальному коледжі. Відколи я перетворила цей кутовий столик на свій другий дім, я бачу Луїса частіше, ніж коли ми разом навчалися у школі.

Нокс так кидається до начос, наче він якихось дві хвилини тому не зжер дві порції емпанади і тарілку печива.

— Обережно, вони гарячі, — попереджає Луїс, сідаючи на стілець навпроти мене. Я одразу думаю: «*Ага, ти гарячий*», — бо маю нескромну слабкість до вродливих качків, яка викликає мою дванадцятирічну версію. Ви могли б подумати, що я мала навчитися після того нерозділеного кохання до бейсболіста у дев'ятому класі, яке закінчилося принизливим дописом у пліткарському блозі Саймона Келлехера «Про Це», але ні.

Я не те щоб голодна, але все одно витягаю чипсину з низу купки.

— Дякую, Луїсе, — кажу я, зісмоктуючи сіль з одного краю.

Нейт хитро усміхається.

— Що ти там казала про придушення, Мейв?

Моє обличчя починає пашіти і я не можу вигадати кращої відповіді, ніж запхати всю чипсину до рота і агресивно жувати в напрямку Нейта. Інколи я не знаю, що бачить у ньому моя сестра.

Дідько. Моя сестра. Я винувато зиркаю на низку сумних смоджі від Бронвін на екрані мого телефона. *«Просто жартую. Нейт має жалюгідний вигляд»*, — запевняю її я. Він так не виглядає, бо ніхто краще за Нейта Маколі не носить маску *«мені начхати»*, але я певна, що він відчувається жалюгідно.

Фібі Лоутон, ще одна офіціантка «Кафе Контіго», яка навчається в нас у одинадцятому класі, роздає склянки з водою, перш ніж зайняти місце в дальньому кутку столу, якраз коли беттер команди-супротивника неквапом підходить до домашньої бази. Камера наближається до обличчя Купера, доки він піднімає догори свою рукавичку і примружується. «Ну ж бо, Купе, — шепоче Луїс, його ліва рука інстинктивно стискається, наче вона в рукавиці кетчера. — Розіграй м'яча».

За дві години все кафе сповнене схвильованим гомоном після майже бездоганної гри Купера — вісім страйк-аутів, одне проходження, один хіт — і жодних пробіжок упродовж семи іннінгів. «Титани» університету Каліфорнії випереджають суперників на три показники, але тепер у Бейв'ю всім вже байдуже, бо замість Купера вийшов запасний пітчер.

— Я така за нього рада, — сяє Едді. — Він так заслуговує цього після... ну, знаєте, — усмішка блякне на її обличчі. — Після всього.

Всього. Це слово занадто дрібне, щоб охопити все, що трапилося, коли Саймон Келлехер майже півтора роки тому вирішив інсценувати власну смерть і підставити мою сестру, Купера, Едді та Нейта. У екстреному випуску програми «Слідство веде Михаїл Паверс» до Дня подяки все переповіли у болісних деталях: від підступного плану Саймона заманити всіх у позаурочне затримання до таємниць, які він злив у «Про Це», щоб видавалося, наче інші четверо мали причини бажати йому смерті.

Я дивилася випуск із Бронвін, доки вона була вдома на канікулах. Це повернуло мене в попередній рік, коли історією стала одержима мало не вся нація і нашу під'їзну доріжку щодня заповняли фургони журналістів. Уся країна дізналася, що Бронвін украла тести, щоб отримати «відмінно» з хімії, що Нейт продавав наркотики на випробувальному терміні *після* звинувачення у продажі наркотиків, а Едді зрадила своєму хлопцю Джейку, який виявився такою контролюючою сволотою, що погодився стати спілником Саймона. А Купера помилково звинуватили у використанні стероїдів, а тоді оприлюднили інформацію про його сексуальну орієнтацію, перш ніж він був готовий повідомити про це рідним і друзям.

Все це було кошмаром, але точно не так жахливо, як бути підозрюваним у вбивстві.

Розслідування проходило майже так, як планував Саймон, окрім тієї частини, де Бронвін, Купер, Едді та Нейт об'єдналися замість того, щоб стати одне одному ворогами.

Важко уявити, якою б виглядала ця ніч, якби вони тоді цього не зробили. Сумніваюся, що Купер провів би свою першу гру в коледжі як ноу-хіт, чи що Бронвін потрапила б у Єль. Нейт, напевне, був би у в'язниці, а Едді... Я б не хотіла думати, де була б Едді. Здебільшого тому, що її, боюся, взагалі б тут не було.

Я здригаюся, і мою увагу привертає Луїс. Він піднімає догори свій келих із рішучим поглядом чоловіка, який не збирається затьмарювати тріумф його найкращого друга.

— Так, ну, за карму. І за Купа, що надер усім дупи в своїй першій університетській грі.

— За Купера, — повторюють усі.

— Ми маємо спланувати поїздки до нього в гості! — вигукує Едді. Вона тягнеться на інший край столу і стукає Нейта по руці, доки той починає роззиратися, наче вираховує, як швидко може піти. — Це й тебе стосується. Не намагайся відкрутитися.

— Туди захоче поїхати вся бейсбольна команда, — каже Луїс. Нейт якось поступливо кривиться, бо Едді — це сила природи, коли сповнюється рішучості змусити його спілкуватися з іншими.

Фібі, яка підсунулася ближче до нас із Ноксом, коли гра почала наближатися до фіналу й інші люди пішли, тягнеться, щоб налити собі склянку води.

— Без Саймона в Бейв'ю все зовсім інакше, але також і... ні. Розумієте? — мимрить вона так тихо, що чуємо лише ми з Ноксом. — Не те, щоб люди стали приємнішими, коли шок минув. Просто тепер у нас немає «Про Це», щоб знати, хто цього разу сволота.

— Не через нестачу зусиль, — буркоче Нокс.

Після смерті Саймона всюди функціонували двійники «Про Це». Більшість провалювалися в межах кількох днів, хоча один сайт, «Саймон Кажє», майже місяць працював минулої осені, доки втрутилася школа і його прикрили. Але ніхто всерйоз цього не сприймав, бо засновник сайту — один із тих тишків, яких мало хто знає — жодного разу не постив пліток, про які ще ніхто не чув.

Це й було фішкою Саймона Келлехера: йому були відомі таємниці, про які інші навіть не здогадувалися. Він був терплячий, готовий чекати, доки дістане з будь-якої ситуації максимальний об'єм драми й болю. І в нього гарно виходило приховувати те, як сильно він ненавидів усіх у «Бейв'ю-Хай»; єдиним місцем, де він це проявляв, був форум помсти, який я знайшла, коли шукала підказки з приводу його смерті. Тоді пости Саймона викликали в мене нудоту. Мене це й досі інколи лякає; думаю, мало хто з нас розумів, що означало виступити проти когось із таким розумом, як у Саймона.

Все могло закінчитися зовсім інакше.

— Агов, — Нокс легеньким штурханцем повертає мене у реальність і я блимаю очима, доки його обличчя знову стає чітким. Тут і досі ми троє, продовжуємо розмову з нашого боку столу; не думаю, що минулорічні випускники бодай колись дозволяють собі занадто довго думати про Саймона. — Не будь такою серйозною. Минуле — це минуле, так?

— Так, — кажу я, тоді повертаюся на стільці, коли натовп у «Кафе Контіго» видає голосний стогін. Мені потрібна десь хвилина, щоб зрозуміти, що відбувається, і коли я усвідомлюю, то аж стискається серце: заміна Купера

завантажила бази наприкінці дев'ятого іннінга, його вилучили, а новий пітчер щойно провалив гранд-слем. Три хоум-рани Університету Каліфорнії раптом перетворилися на вихід команди з поля і втрату одного очка. Інша команда оточує хіттера на домашній базі, цибаючи на нього, доки всі вони радісно не падають на землю. Незважаючи на вражаючу гру, Купер не отримав своєї перемоги.

— Ні-і-і-і, — стогне Луїс, ховаючи голову в руках. Він говорить наче йому фізично болить. — *Це лайно.*

Фібі здригається.

— Ох, оце не пощастило. Але Купер у цьому не винен.

Я знаходжу поглядом єдину людину за столом, на чію нефільтровану реакцію завжди можу розраховувати: Нейта. Він переводить погляд від мого напруженого обличчя до ще й досі розсипаної по столу солі і хитає головою, наче знає про забобонне парі, яке я з собою уклала. Я можу прочитати жест так чітко, наче він сказав усе вголос: *«Це нічого не означає, Мейв. Це лише гра»*.

Я певна, що він правий. Я б дуже хотіла, щоб Купер здобув перемогу.